

[Forsvarsministeren.]
holde — det var Forsvarsministerens Betegnelse: Ordningen af 1922 lader sig ikke opretholde —, af de Konservative betegnet som ubrugelig, karakteriseret med de stærkeste Udtryk. Det var den Militærordning, som vi havde, og som vi har i Dag, som vi gik til Valg paa i April.

Valget gjaldt da dette: Højre — om Forladelse, de Konservative og Venstre er enige om, at det, vi har, duer ikke, men de kan ikke enes om noget nyt. Saa betroede Vælgerne os at lave noget, der var bedre, og det er det, vi har forsøgt paa her. Ingen Venstremand, ingen Konservativ gik til Vælgerne og sagde, at det, vi havde, var godt, tværtimod, man fordømte det fra begge Sider, men man erklærede, at man ikke kunde enes om noget nyt. Derfor kom vi til Vælgerne, og Vælgerne gav Svaret paa en saadan Maade, at det ikke var til at misforstaa.

Jeg kan tilføje, at jeg paa visse Omraader er Venstre i ikke ringe Grad taknemmelig for, hvad de har givet os som Grundlag for den Forhandling, vi begynder paa i Dag. Jeg har set nogen beklage sig over, at vi prøver paa paa Finansloven at foretage Nedskrivning af de militære Budgetter. Ja, det har de to Parter lært os, da de sagde i 1927—28: Naar der ligger et nyt Forslag fremme, er der ingen Mening i at forøge Beholdningerne og Materiellet, før man ser, hvad det bliver til med det nye. Da nedsatte man bevidst, med de Konservatives Stemmer og selvfølgelig ogsaa med vore, Bevillingerne med 4 Mill. Kr., svarende til det, der her foreligger.

Vi er lærvillige, vi har opdaget, at det er Ting, som kan gøres; naar man fremsætter Forslag om en Nyordning, begynder man ikke med at give Penge ud, som ikke skal bruges. Jeg anser det for givet, efter hvad der er gaaet forud, at vort Forslag om Nedsættelser paa Finansloven faar en let Gang gennem Rigsdagen. Det er jo de Herrer, der har givet os Anvisning paa, hvordan man skal bære sig ad.

Saadan ligger Forholdet i Dag, og paa det Grundlag, jeg her har fremsat om en Nyordning, erklærer vi os villige til Forhandling. Jeg vil dog gerne minde om, hvad jeg sagde sidste Vinter under Behandlingen af Militærlovene — det blev udtalt af Radikale og Socialdemokrater, det blev udtalt af den nuværende Udenrigsminister, det blev udtalt af mig —, at vi fra radikal-socialdemokratisk Side var

parate til Forhandling, og jeg gentager: Det er vi ogsaa i Dag.

Men vi er ikke i Dag saa frit stillede, som vi var sidste Vinter. I Dag kan vi ikke byde paa det samme Forhandlingsgrundlag, som vi kunde have budt paa sidste Vinter, fordi der er en Valgdag imellem, en Valgdag, hvor Militærspørgsmaalet stod i Forgrunden. Det er ganske givet, at naar Valget foranledigedes ved en Strid om Militærspørgsmaalet, maatte naturnødvendigt dette Spørgsmaal komme i Forgrunden, og var i Forgrunden, og derfor vil man ogsaa forstaa, at vi ikke er frit stillede.

At de Konservative ved Valget led et Nederlag, maatte man paa Forhaand kunne sige sig selv. At gaa til Valg paa Feltarbejdet: Højere Militærudgifter, paa et Tidspunkt, hvor man ikke kan være blind for, hvordan Udviklingen er Verden over — jeg skal ikke her komme ind paa en Omtale af, hvad der er sket i Genève i tidligere Aar og i Aar; 3 af Ministeriets Medlemmer og Repræsentanter for de politiske Partier, har været til Stede under disse Forhandlinger, og jeg gaar ud fra, at hvad der forhandlede om der, vil der blive Lejlighed til at drøfte indgaaende her, maaske under Finanslovedebatten, maaske under Militærlovenes Behandling eller maaske ved en særlig Lejlighed, men jeg tror, de Konservative vil give mig Ret i, at det at komme og kræve forhøjede Militærudgifter er at gaa fuldkommen imod den Udvikling, der fuldbyrder sig Verden over.

Og naar nu de Konservative skal til at agere under denne Forhandling, saa kan jeg ikke tænke mig, at de paa ny vil komme med Forslag om forhøjede Militærudgifter. Det vil sige, for min Skyld ingen Alarm; om de vil foretrække det, er mig ganske ligegyldigt. Naa, de spørger jo heller ikke mig om det, og det vilde ogsaa være meningsløst. Men vil de komme og kræve forhøjede Militærudgifter, saa siger det sig selv, at det er en lille privat Fornøjelse. Selv er de fuldkommen paa det rene med. Der er heller ikke en eneste i hele den konservative Lejr, der et Øjeblik drømmer om, at man i Danmark kan gennemføre en Ordning, der koster mere end den, vi har i Dag. Det vilde være et Udslag af en saadan Naivitet, at det kan ingen tænke. Valgdagen har ogsaa belært dem om, hvad det fører til at komme med saadant noget.

Nu er jeg ikke saa stor Optimist, at jeg tror at kunne naa til en Overenskomst med de Konservative om en Nyordning, men jeg tror ligegodt, de Konservative vil lade sig